

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.221 van 28 juni 2011
in de zaak A. 196.035/XIV-32.092**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 65 b11
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 maart 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 39.220 van 24 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5579 van 30 april 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 mei 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker had zich vluchteling verklaard doch de asielprocedure werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2009 houdende weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 oktober 2009 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker dient tegen dat bevel een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in, dat met een arrest van 24 februari 2010 wordt verworpen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, (E.V.R.M.) van de artikelen 39/2, § 2, 39/56, eerste lid en 39/65, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van de rechten van verdediging en de “kennelijk verkeerde juridische interpretatie” op. Hij licht dit als volgt toe:

“Verwerende partij oordeelde dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid) de onderliggende beslissing nam op grond van een gebonden bevoegdheid (artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering vna vreemdelingen) en degelijk heeft gemotiveerd (definitieve afwijzing van de asielaanvraag). Verwerende partij geeft hiermee geen antwoord op de argumentatie van verzoekende partij zoals ontwikkeld in het gedinginleidende verzoekschrift tot nietigverklaring: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelt “kennelijk onredelijk” wanneer het een uitwijzingsbevel afgeeft aan een vreemdeling met een lopende regularisatieprocedure zonder eerst een beslissing te nemen over die aanvraag (R.v.V. nr. 19.745 van 28 november 2008). Verwerende partij heeft zich dienaangaande terug aangesloten bij het standpunt van de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de vaste rechtspraak van uw Raad (R.v.St. nr. 56.991 van 13 december 1995; R.v.St. nr. 57.976 van 1 februari 1996; R.v.St. nr. 57.977 van 1 februari 1996; R.v.St. nr. 58.454 van 5 maart 1996; R.v.St. nr. 59.276 van 26 april 1996; R.v.St. nr. 59.881 van 5 juni 1996; R.v.St. nr. 68.617 van 2 oktober 1997; R.v.St. nr. 70.586 van 9 januari 1998; R.v.St. nr. 77.150 vna 24 november 1998; R.v.St. nr. 85.524 van 22 februari 2000). De gebonden bevoegdheid sluit niet uit dat de onderliggende beslissing zou genomen worden na een beslissin in de regularisatieaanvraag maar maakt wel de effectieve voltrekking van de regularisatieprocedure onmogelijk. De vernietiging van de bestreden beslissing heeft daarom wel degelijk een nut voor verzoekende partij. Door deze kwalificatiefout ontnemt verwerende partij aan verzoekende partij bovendien het wettelijke recht tot annulatieberoep. Tegelijkertijd ontzegt verwerende partij hiermee haar rechtstoegang en eerlijke rechtsprocedure. Schending van artikel 6 van voormelde Verdrag van 4 november 1950.

4. De schendingen zijn daadwerkelijk van die aard dat zij tot cassatie van de Bestreden beslissing kunnen leiden en de strekking van de Bestreden beslissing kunnen hebben beïnvloed.”.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord het volgende:

“Evenwel blijft verzoeker in gebreke in de uiteenzetting van zijn enig middel toe te lichten om welke reden hij de (overige) door hem als geschonden aangehaalde wetsartikelen daadwerkelijk geschonden acht.

De loutere opsomming van art. 39/2, §2 en 39/65, al. 1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, waarbij art. 149 van de grondwet niet eens meer herhaald wordt, volstaat uiteraard niet om te kunnen spreken van een voldoende in rechte toegelicht, en zodoende ontvankelijk middel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij laat verder gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt (R.v.St. nr. 78.215, 19.1.1999; R.v.St. nr. 47.178, 4.5.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 46.280, 25.2.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Voormeld artikel vindt immers slechts toepassing bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning (R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007).

Aangezien derhalve de politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort — rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft — niet onder de toepassing vallen van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (zie voormelde rechtspraak).

Hetzelfde geldt voor de 'rechten van verdediging', dewelke evenmin van toepassing zijn op administratieve beslissingen genomen in toepassing van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State "zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In die zin is het eerste middel van verzoeker dan ook onontvankelijk" (zie ook Raad van State nr. 124.957 dd. 03.11.2003, TVR 2004, 270).

Terwijl, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier,

- door de gemachtigde van de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid op 26.10.2009 werd beslist dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van een bijlage 13quinquies,

- deze bijlage 13quinquies aan verzoeker is betekend op 26.10.2009.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest geheel terecht, gezien de stukken van het administratief dossier, geoordeeld dat verzoeker geen enkel voordeel heeft bij een eventuele vernietiging van de oorspronkelijk bestreden beslissing.

Overeenkomstig de vaststaande rechtspraak van de Raad van State heeft de rechter in vreemdelingenzaken vervolgens, gezien voormelde vaststellingen, het gebrek aan belang in hoofde van verzoekende partij gezien de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid o.g.v. artikel 75 §2 van het K.B. van 8.10.1981. Dit wordt door de verzoekende partij overigens ook niet betwist.

De beslissing tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig art. 75 §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 conform het model van de bijlage 13quinquies betreft een gebonden bevoegdheid, en maakt de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante uit van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij aan oorspronkelijk verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werd geweigerd, zijnde een jurisdictionele beslissing die gezag van gewijsde heeft en door de overheid dient gerespecteerd te worden.

De gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld artikel 75 §2 van het K.B. dd. 08.10.1981, na te hebben vastgesteld dat huidig verweerder, oorspronkelijk verzoeker, niet als vluchteling werd erkend en zich illegaal op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van dit artikel 75 §2 van het K.B. dd. 08.10.1981, af te leveren (zie ook R.v.St. nr. 145.080 dd. 26.05.2005).

Er anders over oordelen doet afbreuk aan het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 2.10.2009 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd aan verzoeker, en aan voormelde artikelen 75 §2 van het K.B. dd. 08.10.1981 en 52/3 §1 van de vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoekers vage beschouwingen als zou een hangende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet hieraan verandering brengen, kunnen niet worden aangenomen.

Immers dient te worden opgemerkt dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben t.a.v. het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers:

- het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 doet geen rechten en plichten ontstaan,
- het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),
- een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist — en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (zie ook het arrest dd. 13.11.2007 van het Hof van Cassatie).

Dienaangaande verwijst de verwerende partij tevens naar p. 10 van de Omzendbrief dd. 21.6.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

"Het indienen van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf in België heeft in regel geen invloed op de verblijfssituatie van de vreemdeling, en verhindert dus niet zijn effectieve verwijdering indien hij zich illegaal op het grondgebied ophoudt."

Tot slot verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State dd. 06.02.2004 :

"Overwegende dat prima facie het indienen van een regularisatieaanvraag opgrond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied van het rijk te verlaten niet opschort, of zou verhinderen dat het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven ; dat het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens haar regelmatig verblijf hieraan geen afbreuk doet ; dat prima facie niet valt in te zien waarom de verwerende partij de ingediende regularisatieaanvraag zou moeten betrekken in de motivering van het bestreden bevel ; ..."

De verwerende partij stelt dan ook vast dat de vage beschouwingen van verzoeker duidelijk elke grondslag missen, en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten treedt en zelf een onderzoek instelt naar de juiste toedracht van de zaak, doch enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

6. De verzoeker voegt in de memorie van wederantwoord het volgende toe:

"Verwerende partij oordeelde dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid) de onderliggende beslissing nam op grond van een gebonden bevoegdheid (artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering vna vreemdelingen) en degelijk heeft gemotiveerd (definitieve afwijzing van de asielaanvraag). Verwerende partij geeft hiermee geen antwoord op de argumentatie van verzoekende partij zoals ontwikkeld in het gedinginleidende verzoekschrift tot nietigverklaring: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelt "kennelijk onredelijk" wanneer het een uitwijzingsbevel afgeeft aan een vreemdeling met een lopende regularisatieprocedure zonder eerst een beslissing te nemen over die aanvraag (R.v.V. nr. 19.745 van 28 november 2008). Verwerende partij heeft zich dienaangaande terug aangesloten bij het standpunt van de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de vaste rechtspraak van uw Raad (R.v.St. nr. 56.991 van 13 december 1995; R.v.St. nr. 57.976 van 1 februari 1996; R.v.St. nr. 57.977 van 1 februari 1996; R.v.St. nr. 58.454 van 5 maart 1996; R.v.St. nr. 59.276 van 26 april 1996; R.v.St. nr. 59.881 van 5 juni 1996; R.v.St. nr. 68.617 van 2 oktober 1997; R.v.St. nr. 70.586 van 9 januari 1998; R.v.St. nr. 77.150 vna 24 november 1998; R.v.St. nr. 85.524 van 22 februari 2000).

De gebonden bevoegdheid sluit niet uit dat de onderliggende beslissing zou genomen worden na een beslissing in de regularisatieaanvraag maar maakt wel de effectieve voltrekking van de regularisatieprocedure onmogelijk. In tegenstelling tot wat verwerende partij verkeerdelijk wil doen geloven houdt artikel 9bis en/of 9ter van voormelde Wet van 15 december 1980 de bescherming in een derde tijd van de vreemdeling in. Voormelde wet van 15 december houdt een drievoudige trapsgewijze bescherming van de vreemdeling in: in een eerste tijd het recht op de toekenning van de vluchtelingenstatus, zoniet in een tweede tijd op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoniet in een derde tijd op de regularisatie van het verblijf van de vreemdeling op grond van humanitaire (buitengewone omstandigheden als elementen die vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 2010 wat in casu het geval is omdat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen verzoekende partij op grond van de ingeroepen elementen niet als vluchteling kon erkennen of de subsidiaire bescherming kon toekennen) en/of medische gronden. Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 waarop verzoekende partij zijn regularisatieaanvraag steunt, houdt daarom wel degelijk een (beschermings)recht voor verzoekende partij in. Dit beschermingsrecht wordt geschonden door het bevel om het grondgebied te verlaten. De gebonden bevoegdheid van artikel 75, § 2 van het voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 schendt artikel 9bis als hogere rechtsnorm en het gelijkheidsbeginsel omdat verzoekende partij daadwerkelijk zijn beschermingsrecht op regularisatie om humanitaire redenen wordt ontzegd terwijl de Afghaan die in dezelfde omstandigheden zijn thuisland is ontlucht maar onmiddellijk de regularisatie van zijn verblijf op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 aanvraagt tijdens het onderzoek van zijn aanvraag geen bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

Uw Raad wordt daarom verzocht om vooraleer recht te doen de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

Schendt artikel 75, § 2 van het voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door haar gebonden karakter artikel 9bis als hogere rechtsnorm en het gelijkheidsbeginsel wetende dat verzoekende partij daadwerkelijk zijn beschermingsrecht op regularisatie om humanitaire redenen wordt ontzegd terwijl de Afghaan die in dezelfde omstandigheden en om dezelfde motieven zijn thuisland is ontlucht maar onmiddellijk de regularisatie van zijn verblijf op het grondgebied op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 aanvraagt en daarom tijdens het onderzoek van zijn aanvraag geen bevel om het grondgebied te verlaten kan krijgen?

De vernietiging van de bestreden beslissing heeft daarom wel degelijk een nut voor verzoekende partij.

Door deze kwalificatiefout ontnemt verwerende partij aan verzoekende partij bovendien het wettelijke recht tot annulatieberoep. Tegelijkertijd ontzegt verwerende partij hiermee haar rechtstoegang en eerlijke rechtsprocedure. Door de rechtstoegang in hoger beroep te ontzeggen wordt het fundamentele recht van verdediging van verzoekende partij geschonden. De rechten van verdediging gelden voor verwerende partij omdat verwerende partij een rechtbank is. Schending van artikel 6 van voormelde Verdrag van 4 november 1950. Voormelde artikel kan nuttig ingeroepen worden omdat de onderliggende beslissing van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten een sanctie inhoudt die zoals gevangenzetting verzoekende partij elke deelname aan het maatschappelijke leven ontzegt en hem fysiek raakt door

eventuele gedwongen uitvoering. Het is daarom niet louter een administratieve beslissing.

4. De schendingen zijn daadwerkelijk van die aard dat zij tot cassatie van de bestreden beslissing kunnen leiden en de strekking van de bestreden beslissing kunnen hebben beïnvloed.”.

Beoordeling

7. Met het bestreden arrest wordt het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2009 ingevolge een door de verwerende partij opgeworpen exceptie niet-ontvankelijk geacht omdat het om een gebonden bevoegdheid zou gaan waardoor de verwerende partij verplicht zou zijn om een dergelijk bevel te geven, ook na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel.

In het verzoekschrift tot cassatie werpt de verzoeker onder meer op dat met die beoordeling artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet en “het wettelijke recht tot annulatieberoep” worden geschonden.

Die kritiek kan te dezen voor het eerst in cassatie worden opgeworpen. De kwestieuze beoordeling komt immers voor het eerst in het bestreden arrest voor en is een gevolg van een door de verwerende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen exceptie.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...).”.

Het gebruik van het woord “kan” in die bepaling betekent een mogelijkheid doch geen verplichting voor de bevoegde minister om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Dergelijk bevel zou bijvoorbeeld niet in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen mogen zijn, zoals artikel 3 van het E.V.R.M. Het gaat derhalve niet om een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar

luid van artikel 52/3, § 2, van de Vreemdelingenwet “onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen”. De beslissing dat de betrokkene onder de in artikel 7, eerste lid, bedoelde situaties “valt”, betekent uiteraard niet dat de in artikel 7, eerste lid voorziene bevoegdheid daardoor een gebonden karakter krijgt. Artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Door aan de verzoeker het belang bij een annulatieberoep tegen het aanvankelijk bestreden bevel te ontzeggen omdat het om een gebonden bevoegdheid zou gaan en door het annulatieberoep om die reden niet-ontvankelijk te verklaren, heeft het bestreden arrest het in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene recht op een beroep tot nietigverklaring geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 39.220 van 24 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen